

[Elsa-Morete Ross.]

mange ændringer, der sker inden for teatervirksomheden, kan det kun være en fordel, at spørgsmålene tages op til ny drøftelse efter få års forløb.

Ministeren var dengang som ordfører også misfornøjet med, at det var alt for lidt, der blev ydet i økonomiske forbedringer. Dengang måtte hr. K. Helveg Petersen beklage, at han på grund af landets økonomiske situation ikke kunne skaffe mere. Mon ikke den nuværende minister hos sin regering har oplevet præcis det samme, endda i øget grad? Det synes jeg i hvert fald fremgår af fremsættelsestalen. Ministeren havde sikkert gerne fulgt teaterrådets forslag til ny teaterlov, hvorefter udgifterne inklusive det kgl. teater var steget fra 110 mill. kr. til 180 mill. kr.

Af denne stigning på 70 mill. kr. skulle kommuner og amtskommuner have dækket ca. 40 mill. kr. Kommunernes Landsforening har ikke ment at kunne gå ind for en lovmæssig forpligtelse til kommunale teater-tilskud, hvorimod Amtsrådsforeningen har været villig til at afholde halvdelen af udgifterne ved abonnementsordninger på amtsplan, så borgere i alle landets amtskommuner får mulighed for at købe teaterbilletter til halv pris.

Da Kommunernes Landsforening har sagt fra, og da den øjeblikkelige økonomiske situation heller ikke nu er særlig strålende, optræder ministeren som realist og gennemfører kun nogle af teaterrådets forslag. Men selv disse forslag vil koste penge og øge statens udgiftsbyrde. Derfor siger ministeren, at en betydelig del af udgifterne vil blive dækket ved besparelser andetsteds på kulturministeriets samlede budget. Det vil jeg gerne komme tilbage til senere. Jeg synes, ministeren gør ret i ikke at sprede de begrænsede midler over et stort felt, men at koncentrere indsatsen. Det giver altså ikke den store revision af teaterloven, men lidt har jo også ret.

Ministeren har valgt to af de områder, som folketingsudvalget ved behandlingen af lovforslaget i 1970 ønskede forbedret.

Den abonnementsordning, der blev indført af den forrige kulturminister for beboerne i Københavns amtskommune, København og Frederiksberg osv., har virket godt; teaterinteressen i hovedstadsområdet er

blevet betydelig større. En undersøgelse viser, at 57 pct. af abonnenterne var nye teatergængere, dvs. mennesker, der ikke tidligere jævnligt gik i teatret. Desværre siges der ikke noget om, hvorvidt det er de lavere billetpriser eller den dygtige propaganda fra Artes side, der er skyld i, at flere folk nu kommer i teatrene.

Abonnementsordningen havde også til formål at rette teatrenes økonomi op. Det havde jeg egentlig også troet havde været tilfældet. Men nu ser jeg, at direktøren for Folketeatret, Preben Harris, i Politiken den 4. februar siger, at abonnementsordningen vel giver et sikkerhedsnet under teatrene, men ikke væsentligt større indtægt. Hans indlæg virker nærmest som en beklagelse over, at publikum i stedet for at købe ved billetlugen til fuld pris nu tegner rabat-abonnementer. Det er en lidt trist optakt til det, som jeg mener er et fremskridt, at lovforslaget nu gør det muligt for borgere over hele landet at tegne abonnementsordninger gennem publikumsorganisationerne.

I bemærkningerne står der, at der ikke er foretaget nogen beregning af de økonomiske virkninger af denne landsdækkende abonnementsordning, da man ikke kan vide, hvor stor en publikumstilslutning ordningerne vil få. Yderligere står der:

„Statsstøttens samlede omfang vil dog fortsat være afhængig af de midler, der står til rådighed på de årlige bevillingslove.“

Gælder det samme for de amtskommunale tilskud, at de vil være afhængige af de amtskommunale indtægter og budgetter? Betyder det, at støtten til abonnementsordningerne kan blive svingende fra år til år enten ved forskelligt nedslag i billetprisen eller ved forskelligt omfang af de grupper, der kan få del i ordningen?

Folketingsudvalget i 1970 henstillede også, at man tog børne- og ungdomsteatret op til undersøgelse. Nu foreligger der en betænkning, som ministeren hovedsagelig har fulgt. Efter den gældende lov kan der ydes tilskud til opførelse af forestillinger for børn og unge og til teaterpædagogisk virksomhed. Det nye lovforslag omfatter desuden det opsøgende teater og forbedrer de økonomiske vilkår for begge teaterformer. Børneteatrets publikum er fra 3 til 14 år, mens det opsøgende teater både kan spille for